

er det da ikke noget, oppositionen gang på gang skal tvinge igennem. Sådan skal det åbenbart være, og det vil vi så også gøre denne her gang, ikke for at redde regeringen fra en af de værste fadæser, men af hensyn til kunst- og kulturlivet i Danmark.

Det, jeg afslutningsvis vil sige, er, at vi går ind i de her forhandlinger. Vi har en kritisk tilgang, det tror jeg er fremgået lidt af mine bemærkninger til det udspil, der er kommet, til det grundlag, kommunalreformen bygger på, fordi vi mener, det er fuldstændig uoverskueligt, hvordan de økonomiske rammer bliver for kommunerne. Men af hensyn netop til kunstlivet og kulturlivet i Danmark vil SF gå ind i de kommende forhandlinger for at sikre, at vi får løst opgaverne omkring kvaliteten af musikskolerne, og at vi får sikret, at vi også får armslængdeprincippet fastholdt.

En ting, som jeg ikke nåede at nævne i gennemgangen, er selvfølgelig, at den form for ramkestyring, der lægges an til på teaterområdet, er ødelæggende. Vi er nødt til at sikre, at den repræsentationsordning, vi kender, opretholdes og gerne styrkes, ikke mindst omkring børneteaterområdet, som jo er berømt, ikke bare i Danmark, men worldwide, hedder det vel på nu-dansk. Derfor er det også nogle af de ting, vi vil have med ind i forhandlingerne.

Men med den kritiske tilgang går vi ind i forhandlingerne med et konstruktivt sind som sædvanlig.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Somme tider synes jeg, at man som opposition er i en vanskelig rolle, fordi alle de lovforslag, regeringen nu har lagt frem, ligesom er kendetegnet ved to ting. Det ene er, at der langt de fleste steder sker en centralisering, og at der gennemføres rigtig mange ministerbeføjelser. Samtidig kan man se, når vi taler om det kommunale område, at de, der skal beskytte fagligheden på det kommunale område, forsvinder. Men på en eller anden måde bliver det svært at argumentere, for når man så siger, at der sker en centralisering, så kan regeringen bare svare: Ja, men er det ikke også det, oppositionen ønsker? Altså, er det ikke farligt at lægge for meget ude i kommunerne?

Har SF et forslag til, hvordan vi rent kommunikativt får forklaret, at der rent faktisk for øjeblikket sker begge dele, altså at der sker en centralisering, samtidig med at der sker det, at

kommunerne faktisk kommer til at få endnu større indflydelse på nogle områder?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg ved ikke, om jeg kan svare umiddelbart, men jeg vil i hvert fald gerne øve mig på det. Det er et meget væsentligt tema, for den centralisering, der lægges an til i lovudkastene, er ministerstyret via ministerbeføjelser, og det er ødelæggende. Det er også ødelæggende for armslængdeprincippet.

Når SF derfor taler om et nationalt ansvar, så er det for at sikre, at vi skaber nogle gode rammer, både rammer for, at kunsten kan agere frit og uafhængigt, og at det er faglige organisationer, fagligheden, der afgør, hvordan man fremmer kunsten, og vi vil så også sikre de bedst mulige økonomiske rammer.

For os er der en diametral modsætning mellem at sige, at vi har et nationalt ansvar og har ministerstyring, for det er at politisere kunsten og kulturen, og det er ødelæggende. På samme måde kan man sige om kommunerne. Kommunerne skal have et stort ansvar, men man skal også sørge for, at fagligheden er i orden, så det ikke hviler på kommunalbestyrelsesmedlemmerne. Eksemplet fra Kolding Kommune på, hvad der kan ske, hvis man begynder at politisere kunsten og kulturen, er jo rystende.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Som jeg ser det, har vi på kulturområdet virkelig stærke eksempler på det, vi taler om her. F.eks. på museumsområdet sker der en stærk centralisering, ved at Kulturarvsstyrelsen får meget, meget stor magt. Det bliver Kulturarvsstyrelsen, der nu skal tage stilling til, om der er et dige ovre i Vestjylland, der bliver passet, som det skal passes. Der bliver virkelig noget at se til.

Når vi så samtidig kommer ned på et kommunalt niveau, så forsvinder amtsmuseumsrådet, det faglige kulturmiljøråd forsvinder, amtsmusikudvalgene forsvinder, og billedkunstrådene forsvinder. Det vil sige, at kommunalpolitikkerne, som stadig har et stort ansvar for egNSTeatre og egNSmuseer osv., ikke længere har de der faglige miljøer at støtte sig til, så der bliver altså milevidt, kan man sige, fra det, der sker nede på kommuneniveau, og til det, der sker på nationalt plan.

Har SF et forslag til nogle elementer, vi kunne komme igennem med, som kunne afbøde virk-